

Indholdsfortegnelse

Klemperer, Victor: *LTI – det tredje riges sprog*, Tekst og Tale Forlag, 2010 (orig. 1947)

Spiegelmann, Art: *Maus*, Forlaget politisk revy, 2005 (orig. 1986/1991), S. 34-35, 47-57, 83-85, 91-93, 110-111

Ukendt: Jødeforfølgelserne i Tyskland, Jyllands-Posten, 1938

Youssef, Ali; Nasser, Khadije: Skolen lærer israelerne at dehumanisere palæstinenserne, Information, 2024

Gessen, Masha: Gaza-krigen må gerne sammenlignes med holocaust, Politiken, 2023

Streicher, Julius: Kampen går videre, Der Stürmer, 1935. I Lammers, Karl Christian: *Vejen til Auschwitz*, Gyldendal Uddannelse, 2000

Hitler, Adolf: *Min Kamp*, 1925

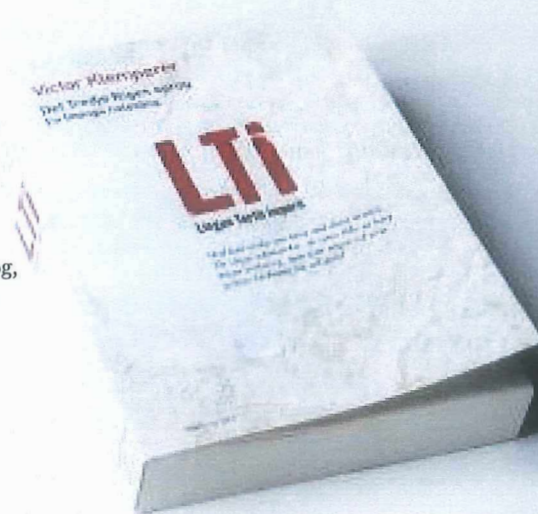
Hippler, Fritz: *Der Ewige Jude*, Deutsche Filmherstellungs- und Verwertungs-GmbH, 1940

Stjernen

Klemperer, Victor: *LTI – det tredje riges sprog*, Tekst og Tale Forlag, 2010 (orig. 1947)

Fra September 1941 blev tyske jøder tvunget til at bære den gule jødestjerne. Victor Klemperer (1881-1960) var jøde, og overlevede i første omgang i kraft af sit ægteskab med ikke-jøden Eva og i anden omgang ved sammen med hende at flygte ud på landet under Dresdens bombardement. Som professor i sprog analyserede han nazisproget, medens det opstod og samlede i 1947 sin analyse i bogen *LTI - Det Tredje Riges sprog*, udgivet på dansk i 2010.

Læs mere om Viktor Klemperer på www.klemperer.dk

Stjernen

Egne notater

I dag spørger jeg mig atter om det, jeg allerede har spurgt mig selv og meget forskellige mennesker om mange hundrede gange: Hvilken dag var jødernes sværeste i de tolv helvedesår?

Aldrig, hverken fra mig selv eller fra andre, har jeg fået et andet svar end den 19. september 1941. Fra det tidspunkt skulle vi bære jødestjernen, den sekstakkede davidstjerne, tøjstykket med den gule farve, som den dag i dag betyder pest og karantæne, og som i middelalderen var jødernes kendingsfarve, farven for misundelse og galde, der var gået over i blodet, farven for det onde, man skulle vige uden om; det gule tøjstykke med den sorte påskrift: "Jøde". Ordet var indrammet af linjerne i to trekanter, som var skudt ind i hinanden, ordet var dannet af tykke blokbogstaver, som var adskilt fra hinanden og udstyret med brede horisontale linjer, der skulle illudere hebraiske skrifttegn.

Er beskrivelsen for lang? Nej, tværtimod. Jeg har blot ikke evnen til at give en mere nøjagtig, en mere indgående beskrivelse. Hvor mange gange har jeg ikke, når jeg skulle sy en ny stjerne på et nyt stykke tøj (snarere et gammelt fra det jødiske klædekammer), en jakke eller en arbejdskittel, hvor mange gange har jeg ikke betragtet tøjstykket under

luppen, de enkelte felter i den gule vævning, uregelmæssighederne i den sorte påskrift – hvis jeg havde ønsket at knytte den følelse af tortur, jeg oplevede, til hver enkelt af dem, havde alle disse enkelte felter ikke slået til.

En ganske almindelig mand med godmodigt udseende kommer imod mig med en lille dreng ved hånden. Et skridt foran mig bliver han stående: ”Se på ham, lille Horst! – han er skyld i alt!” ... En vel-klædt herre med hvidt skæg skrår over gaden, bukker dybt, rækker mig hånden: ”De kender mig ikke, jeg vil blot sige til Dem, at jeg fordømmer disse metoder” ... Jeg vil stå på sporvognen, jeg må kun benytte forperronen, og kun hvis jeg kører til fabrikken, og kun hvis fabrikken ligger mere end seks kilometer fra min bolig, og kun hvis forperronen er helt adskilt fra vognens indre. Jeg vil stå på sporvognen, det er sent, og hvis jeg ikke møder præcist på arbejde, kan værkmeisteren melde mig til Gestapo. Nogen hiver mig ned bagfra: ”Gå til fods, det er sundere for dig!” en SS-officer, grinende, slet ikke brutal, laver blot lidt sjov, ligesom man driller en hund ... Min hustru siger: ”Det er sådan et dejligt vejr, og i dag skal jeg for en gangs skyld ikke købe ind, ikke stå i kø nogen steder – jeg følger dig et stykke af vejen!” – ”Under ingen omstændigheder! Skal jeg overvære, at man fornærmer dig på gaden på grund af mig? Og desuden: Hvem ved, om du ikke virker for dæg-tig på nogen, som ikke kender dig, og så løber du lige ind i ham, når du bringer mine manuskripter bort!” ... En flyttemand, som fattede sympati for mig for to flytninger siden – alle gode folk, lugter meget af KPD – står pludselig foran mig i Freiburger Strasse og holder min hånd med begge næver og hvisker, så man kan høre det på den anden side af gaden: ”Hr. professor, hæng ikke med hovedet! De er snart færdige, de lede karle!” Der skal være en trøst, det varmer også hjertet, men hvis den rette person hører det, koster det min trøster fængsel og mig livet i Auschwitz ... En bil bremser i forbifarten i den tomme gade, et fremmed ansigt bøjer sig ud. ”Lever du stadigvæk, dit forbandede svin? Man skulle køre dig over, lige over maven! ...”

Nej, de enkelte felter slår ikke til, hvis jeg skulle nedskrive bitterheden over jødestjernen.

...

Nu, da jødestjernen var indført, spillede det ikke længere en rolle, om jødehusene lå spredt eller udgjorde et eget kvarter, for enhver jøde med stjerne bar rundt på sin egen ghetto som en snegl med sit hus. Og det var også ligegyldigt, om der kun boede jøder eller også arier i hans hus, for stjernen skulle klæbes over hans navneskilt på døren. Var

hans hustru arisk, skulle hun opsætte sit navn ved siden af stjernen og anbringe ordet "arisk" efter det.

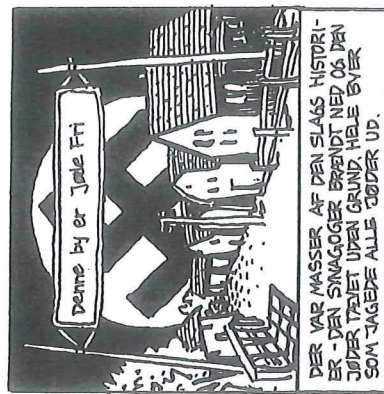
Og snart efter dukkede også andre sedler op på dørene i korridoren, medusaagtige sedler: "Her boede jøden Weil." Så vidste postbudet, at hun ikke længere behøvede at bekymre sig om den nye adresse, afsenderen fik sit brev tilbage med den eufemistiske påtegning: "Adressaten udvandret" [Adressat abgewandert]. Således hører altså også ordet "udvandre" i sin grusomme sær betydning med i LTI's leksikon, i afsnittet om jøder.

Dette afsnit er rigt på de bureaukratiske udtryk og vendinger, om alle berørte kendte, og som de hele tiden brugte i deres samtaler. Det begyndte naturligvis med "ikke- arisk" og "ariser", så fulgte "Nürnberglovene til sikring af det tyske blods renhed", derpå "heljøder" [Volljuden] og "halvjøder" [Halbjuden] og "personer af blandet race" [Mischlinge] af første og af anden grad og "personer af jødisk herkomst" [Judenstämmlinge].

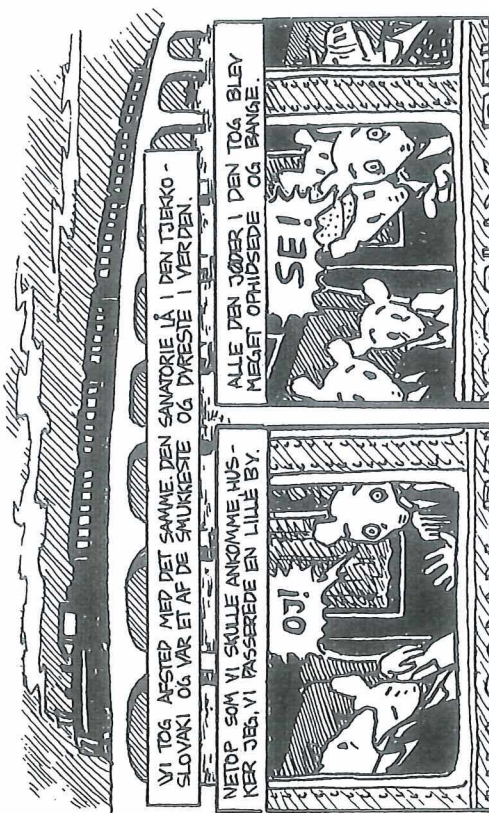
...

Stjernen, lyder Gestapos forskrift, skal bæres utildækket på hjertesiden, på jakken, på vinterfrakken, på arbejdskitlen, den skal bæres alle steder, hvor det er muligt at møde en arier. Hvis du har åbnet jakken på en lummer martsdag, så reverset går hen over hjertesiden, hvis du har klemmt dokumentmappen under den venstre arm, hvis du er kvinde og går med muffe, så er din stjerne tildækket, måske ikke med vilje og kun få sekunder, men måske også med vilje for blot en enkelt gang at gå gennem gaderne uden brændemærke. En Gestapoofticer vil altid tro, at du har tildækket stjernen med vilje, og det betyder kz-lejr. Og hvis en Gestapo-officer vil være særlig tjenstivrig, og du løber ind i ham, så kan armen med dokumentmappen eller muffen hænge helt ned til knæet, så kan frakken været nok så tilknappet – så har jøden Lesser eller jødinden Weinstein "tildækket stjernen", og senest et kvart år efter modtager menigheden en behørig dødsattest fra Ravensbrück eller Auschwitz. Denne attest angiver dødsårsagen præcist, og den er tilmed angivet varieret eller individuelt. Den hedder skiftevis "insufficiens i hjertemusklen" eller "skudt under flugtforsøg". Men den sande dødsårsag er den tildækkede stjerne.

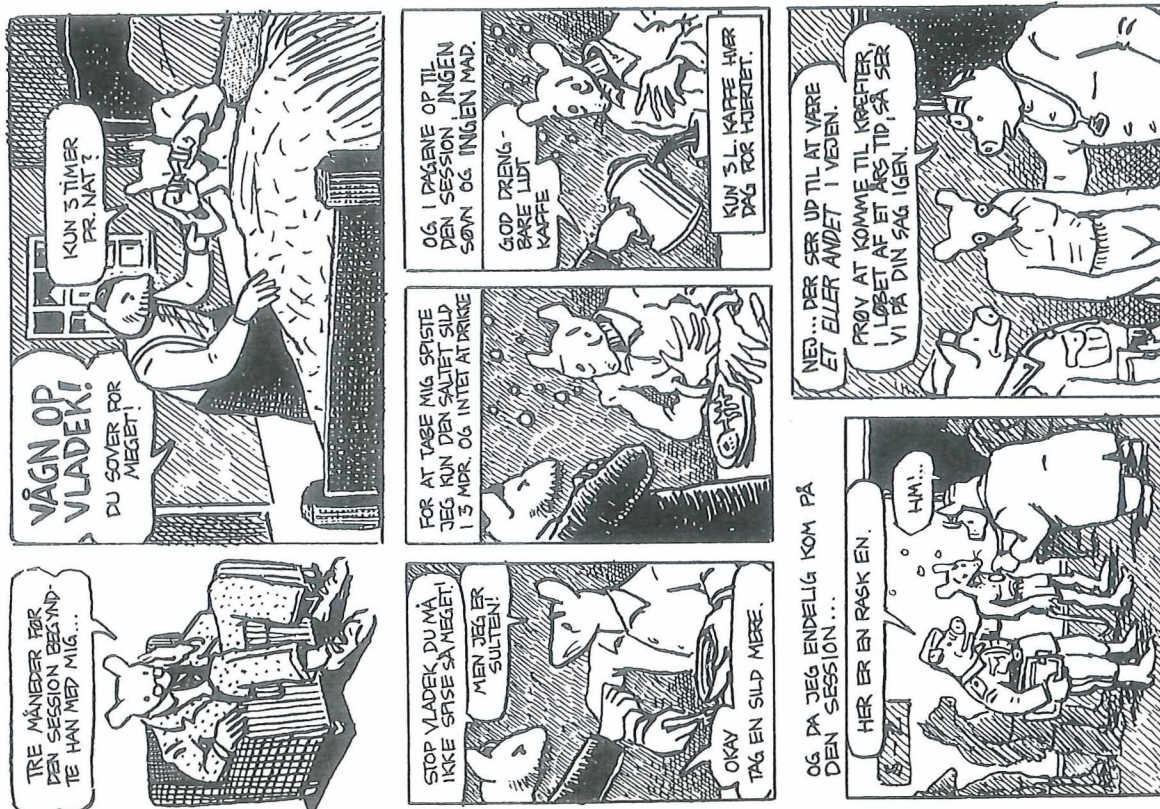
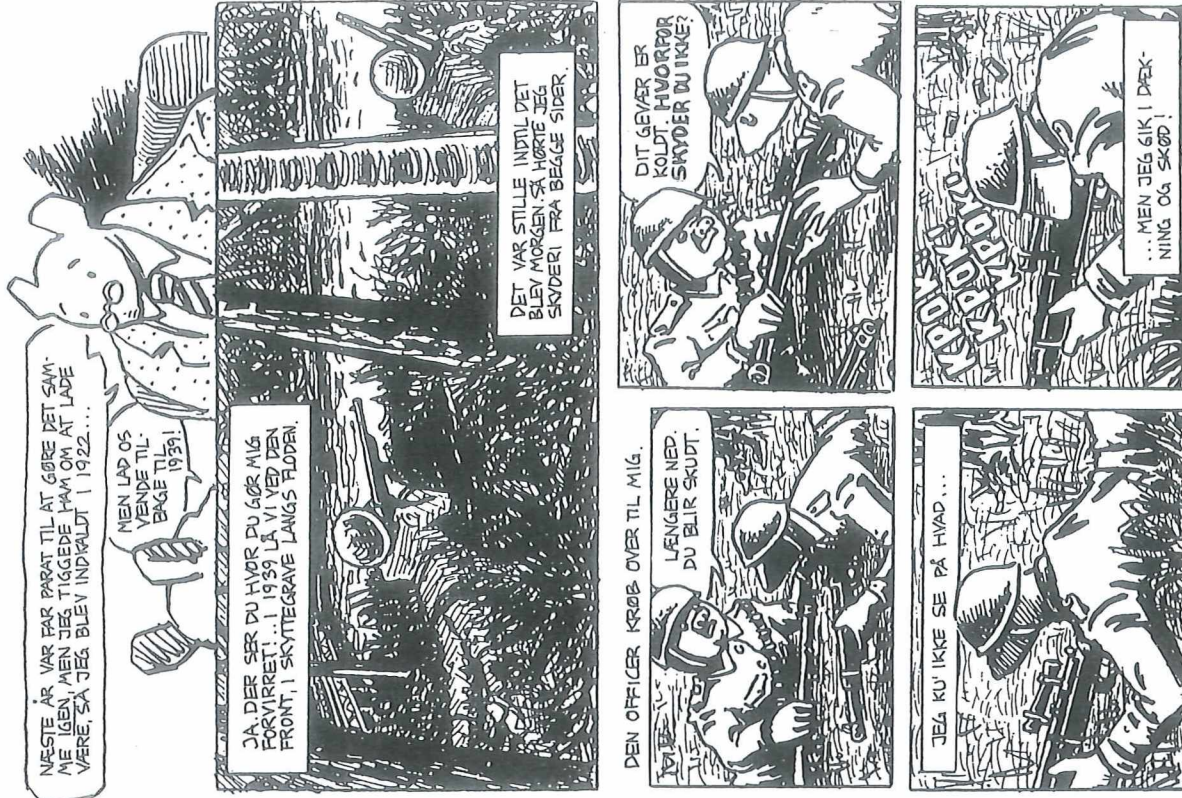
(Uddraget er bragt med tilladelse af forlaget tekst og tale).

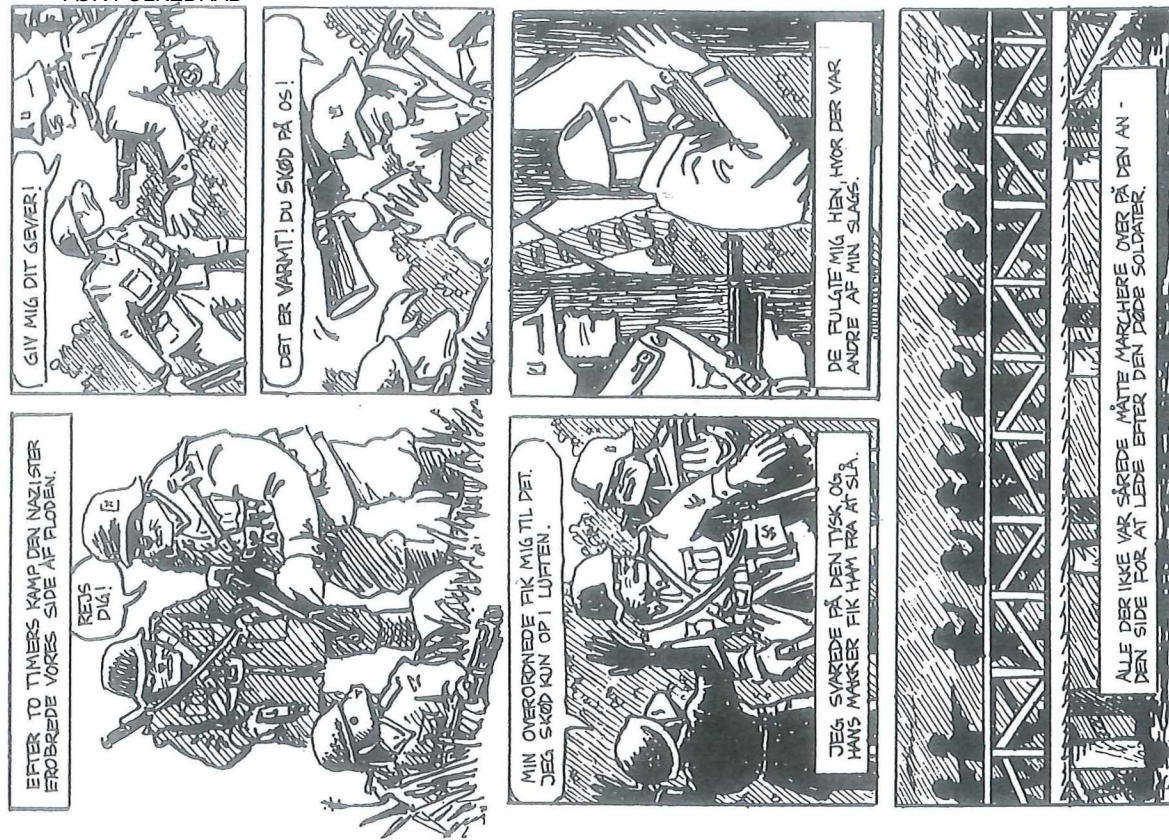

35

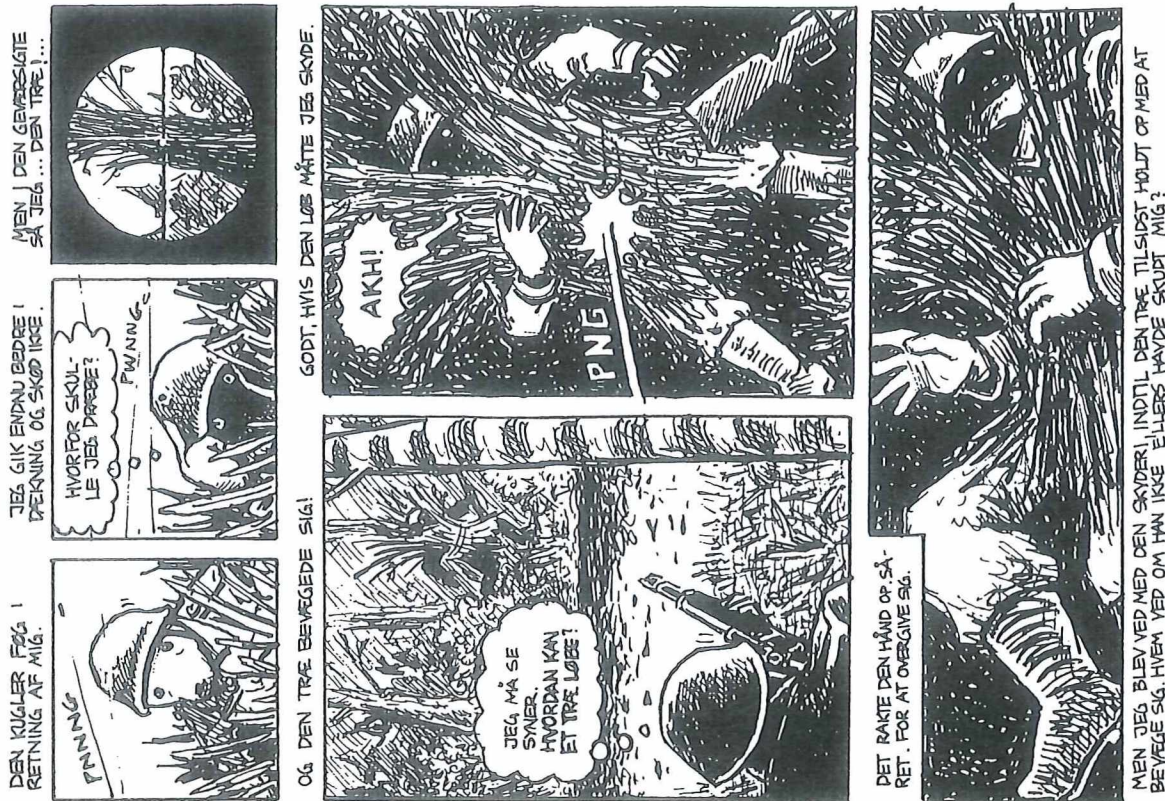

34

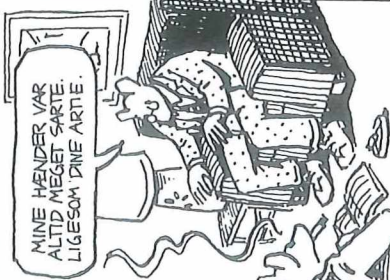
51

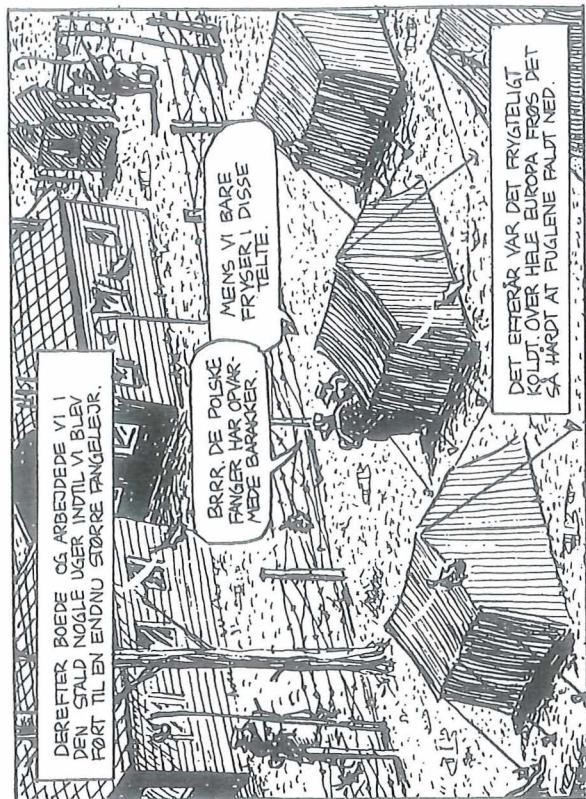
50

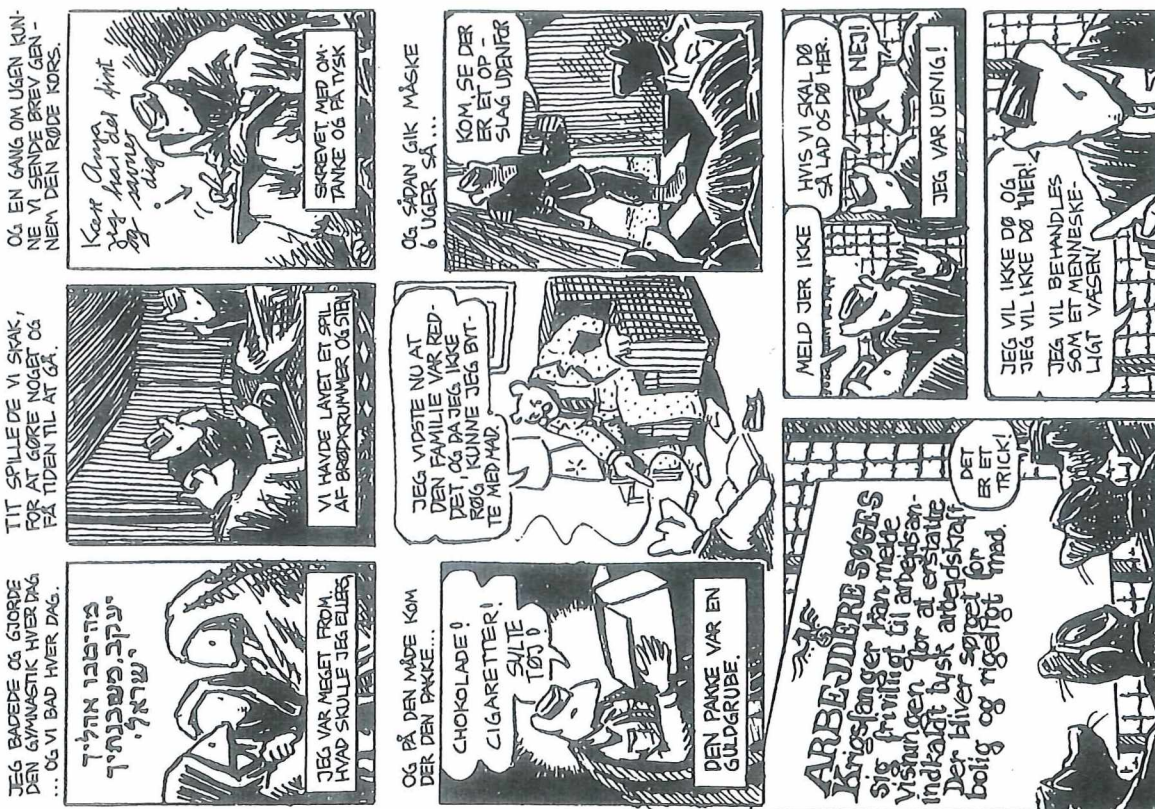
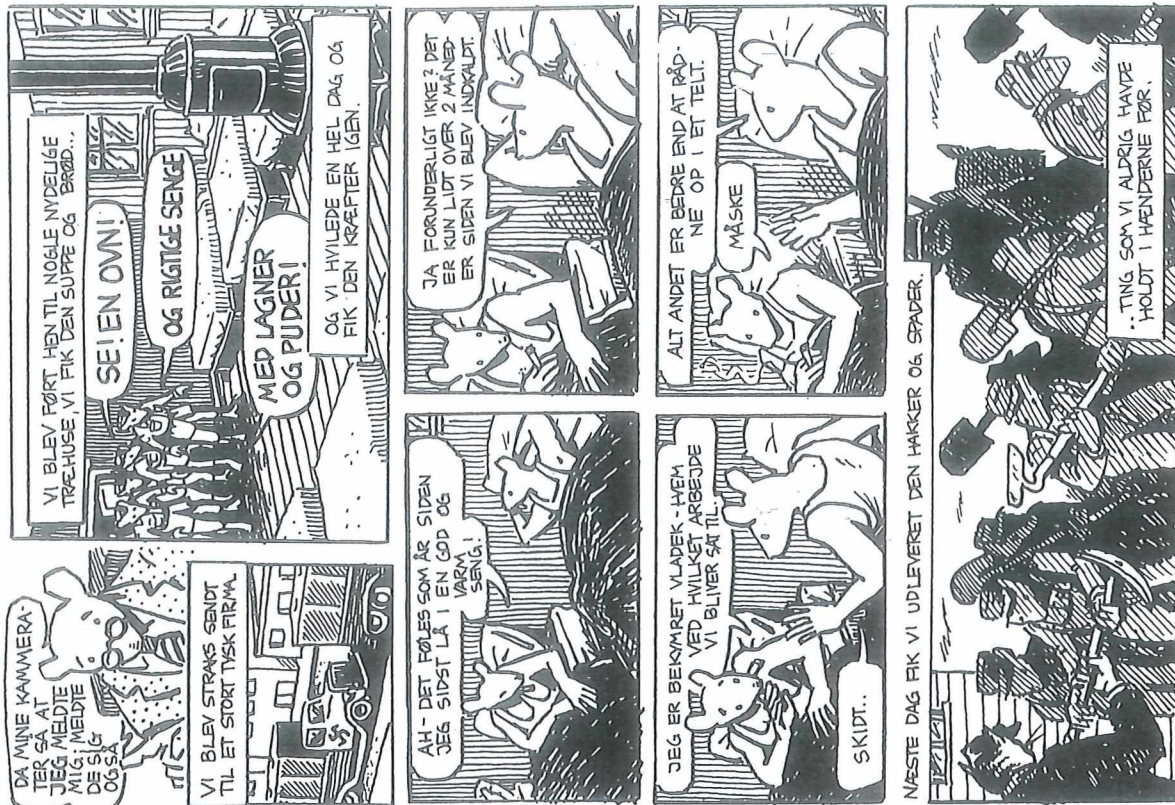

52

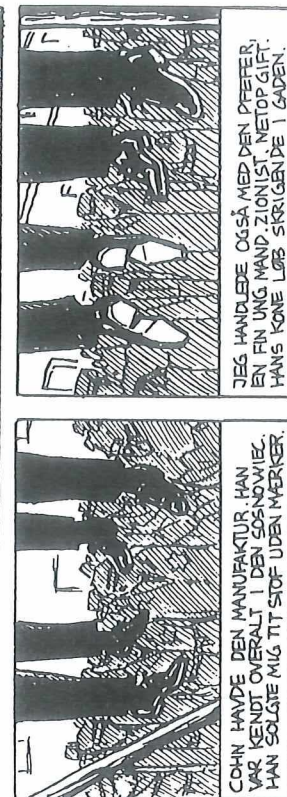

53

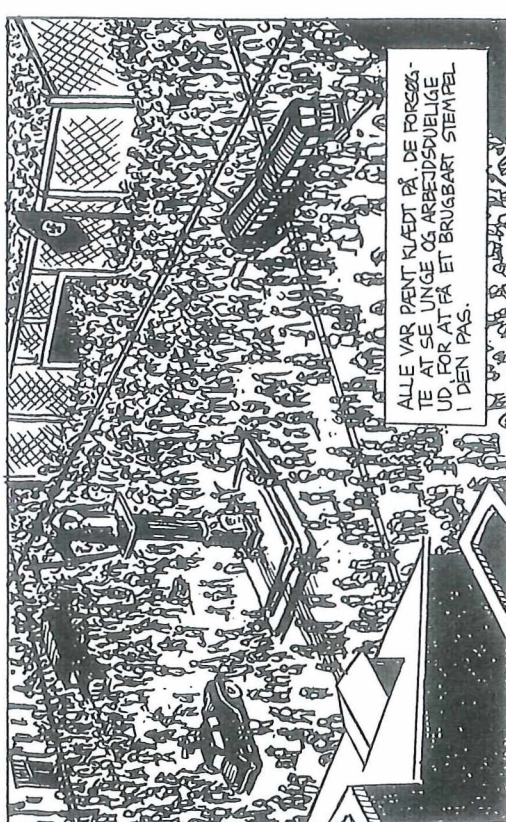

EFTER DET MED BEDSTEFØRELDRENE VAR DER RO ET STYKKE TID.
SÅ KOM TALERNE OG PLAKATERNE FRA RÅDET...

ALLE VAR PENT KLÆDT PÅ. DE FORSGÅ-
TE AT SE UNGE OG ARBEJDSUELIGE
UD, FOR AT FÅ ET BRUGBART STEMPEL
I DEN PAS.

DA ALLE VAR KOMMET IND, OMRINGEDE
GESTAVER MED MASKINPISTOLER STADION.

STIL OP FAMILIEVS
TIL KONTROL VED
BØRNE! HURTIGT!

SÅ BLEV VI SORTERET, FOLK BLEV ENTEN
SENDT TIL HØJRE ELLER TIL VENSTRE.

GAMLE, FAMILIER MED MÅN-
GE BØRN OG DEM UDEN
ARBEJDSSTILLADELSE SEN-
DER DE TIL VENSTRE!

VI FORSTOD AT DET
VAR MIEGET SKIDT.

ANDT OG JEG KOM TIL DET BORD HVOR DEN FÆTTER SAD...

AMA, DU ARBEJDER I EN TØMMER-
HANDEL - GÅ TIL VENSTRE

SÅDAN FIK VI STEMPLET VORE PAS
OG KOM HURTIGT TIL DEN GODE
SIDE. DEM DER BLEV SENDT TIL
VENSTRE FIK INTET STEMPEL.

SE! DER ER FAR SAM-
MEN MED LOLEK OG LONIA

SÅ DU MIN
FAR?

VI SÅ WOLFE OG TOSHA. VORES FAMILIE ER OKAY.

JEG KUNNE IKKE SE FAR NOGENSTEDER

MEN SENERE SÅ NOGEN HAM OG FORTALTE AT HAN KOM
VIA DEN SAMME FÆTTER TIL DEN RIGTIGE SIDE.

SPIEGELMANN...
TIL HØJRE

SÅ BLEV DET FELAS TUR...

FELA!

OG HVAD TROR DU SÅ?
SIG OVER PÅ DEN

MIN DATTER! HVORDAN KLA-
RER HUN DET ALENE - MED
4 BØRN AT TAGS SIG AF?

HAN SNEG
GALE SIDE!

OG DEM PÅ DEN GALE SI-
DE KOM ALDRIG MERE HJEM.

DEM MED STEMPLE FIK LOV TIL AT GÅ MEN DER VAR
MIEGET FÅ JØDER TILBAGE I SOSNOWIEC NÅ...

EN UD AF HVERTRE BEKJDT DE ... 10.000
MÅSKE - OG BLANDT DEM MIN FAR.

GOOT... DET ER NOK FØR
IDAG. IKKE, ARTIE?...

111

110

Kilde

Leder i Jyllands-Posten om jødeforfølgelserne i Tyskland, 15. november 1938

Kildeintroduktion:

I 1933 kom Adolf Hitler og det tyske nazistparti til magten i Tyskland. En del af det nazistiske idegrundlag var en stærk antisemitisme, og i de følgende år indledte det nazistiske styre forskellige kampagner mod jøderne i Tyskland. Forfølgelserne frem til krigsudbruddet i 1939 havde dog ikke til formål at udrydde jøderne, sådan som man forsøgte under krigen. I stedet var de et forsøg på at begrænse den påstående negative indflydelse, man mente jøderne havde på det tyske samfund og det tyske folk.

Jødeforfølgelserne før 2. verdenskrig vakte mishag mange steder uden for Tyskland. Der var dog også en del der udtrykte forståelse for, at det var nødvendigt for Tyskland at gøre noget ved sit "jødeproblem". Af de store dagblade i Danmark var det først og fremmest Jyllands-Posten, der flere gange viste forståelse for, at Tyskland havde et "jødeproblem", det var nødvendig at løse, selvom avisen også tog afstand fra de voldelige episoder i Tyskland.

Særligt Jyllands-Postens leder fra den 15. november 1938 er blevet kendt i efterkrigstiden som et eksempel på denne forståelse. Lederen er skrevet kort efter den såkaldte Krystalnat 9.-10. november 1938, hvor der over hele Tyskland blev smadret ruder i jødiske forretninger og synagoger. I sin leder 15. november tager Jyllands-Posten afstand fra de overgreb, der er sket under krystalnatten, men udtrykker samtidig forståelse for nødvendigheden af, at Tyskland griber ind overfor jøderne. Lederen indeholder en række beskrivelser af jøder, og deres ofte negative karaktertræk, som i dag ville blive betragtet som klart anti-semitiske. Den er således et eksempel på, hvordan Jyllands-Posten beskrev problemerne i datiden, men er samtidig også et eksempel på, hvordan rammerne, for hvad der kunne siges om jøder i offentligheden, var meget bredere før de nazistiske masseudryddelser i dødslejrene under 2. verdenskrig.

Jødeforfølgelserne i Tyskland

(Leder i avisen Jyllands-Posten 15. november 1938)

Den tyske aktion mod jøderne har ikke alene forbløffet verden ved sin ukloge udfordring på et tidspunkt, da der syntes at være alle muligheder for en ordning i fuld forståelse af de storpolitiske mellemværender; den har også forfærdet verden ved de brutale metoder, der er bragt i anvendelse - udskrivningen af den kæmpemæssige mandebod og måske især forordningen om, at jøderne selv skal erstatte den skade, som er anrettet på deres forretninger og ejendomme.

Vi skal ikke i denne forbindelse spille mange ord på den unge tyske jødes morddåd i Paris; det var et fejlt snigmord, som overhovedet ikke kan undskyldes.

Men Tysklands reaktion overfor mordet kan nok give anledning til kommentarer. Gøbbels siger, at hærværket og brandstiftelserne ikke var planlagt fra regeringens eller det nationalsocialistiske partis side. Men hvem har så planlagt aktionen? Alt tyder jo på, at der blev handlet efter en ganske bestemt parole. Det viser sig i tidspunktet, og det viser sig endnu tydeligere i den omstændighed, at der på få undtagelser nær ikke blev øvet personlig overlast mod jøderne eller forøvet direkte plyndring.

Endnu et vigtigt punkt er myndighedernes holdning. Fra alle sider erkendes det, at nationalsocialismen har skabt ro og orden i Tyskland - men, spørges der, hvordan kan det så gå til, at sådanne optøjer uhindret kan finde sted? Er det tyske politi virkelig ude af stand til at forhindre noget sådant? Og hvis det var tilfældet, kunne så ikke partiorganisationer og eventuelt rigsværn række det en hjælpende hånd? Skulle det ikke kunne lade sig gøre uden direkte at "skyde på folket", som Gøbbels udtrykte det?

Og hvordan skal man forstå Gøbbels udtalelse i søndags: "Sådanne aktioner vil ikke mere blive tålt"? Blev de da "tålt" forleden?

Når man har fulgt jødespørgsmålet i Europa i årtier, kan man til en vis grad forstå Tyskernes animositet overfor jøderne, også hvis man ser bort fra de raceteorier, der betyder så meget i den nationalsocialistiske verdensopfattelse.

Selv herhjemme, hvor jøderne aldrig har nået en så dominerende stilling som i de mellemeuropæiske lande, har man i de senere år bemærket deres uheldige egenskaber. Der er mange jøder, som har vist sig at være gode danske mænd, der er utallige jøder, som stille og hæderligt passer deres dont uden at gå nogen for nær - men der er også påfaldende mange jøder, som på en lidet tiltalende måde er blevet forgrundsfigurer i svindelaffærer og måske ikke mindst i de uappetitlige pornografi- og fosterdrabsaffærer, som er forekommet i de senere år. Også indenfor dansk forretningsliv optræder der jøder, hvis metoder ikke er nogen pryd for standen.

Men det, som vi herhjemme har set af jødernes uheldige sider, er kun en svag afglans af deres virke i de mellemeuropæiske og østeuropæiske lande. Også der må man naturligvis gøre undtagelser for de utallige jøder, der opfylder ethvert rimeligt etisk krav og derfor står i skærende modsætning til de racefæller, som har ført an i det tvivlsomme forretningsliv, i den tvivlsomme forlystelsesindustri og måske navnlig i de politiske bevægelser yderst til venstre. Det var ikke russere, men jøder med russiske navne, som druknede Rusland i blod. Det var ikke en ungare, men en jøde, som ledede den kortvarige, blodige rådsrepublik i Budapest. Det var ikke en tysker, men en jøde, som på samme måde gjorde Munchen til et slagtehus.

Vi ved, at titusinder af jøder fordømmer de jødiske forretningshajer, de jødiske pornografispekulanter og de jødiske terrorister. Men alligevel kan det ikke benægtes, at de erfaringer, som tyskerne - sammen med andre fastlandsfolk - har gjort med hensyn til jøderne, danner en vis basis for deres følelser.

De meget hårdhændede regeringsforanstaltninger, der fulgte ovenpå "folkets spontane hævnaktion", har i korthed sagt det formål at sulte og fryse jøderne ud af Tyskland. Men dermed er det tyske jødespørgsmål også blevet et europæisk spørgsmål. Europa og den øvrige verden kan ikke stiltiende se på, at 750,000 mennesker skal gå til grunde, heller ikke kan den øvrige verden påtage sig nogen pligt til at skaffe disse mennesker underhold og arbejde. Man kan indrømme Tyskland, at det har ret til at skille sig af med sine jøder. Men til gengæld kan man stille det krav, at det sker på anstændig vis.

Den svenske professor Böök udkaster den tanke, at der må anvises jøderne "et sted, hvor de må være". Og hvorfor ikke forfølge denne tanke videre?

Man står overfor en løsning af kolonispørgsmålet. Ville det være ganske urimeligt om et af de koloniområder, som nu kommer på auktionsbordet, blev sat til side som et fristed for jøderne? Her kunne de få det "nationale hjem", som Palæstina alligevel aldrig kan blive for dem, her kan de udvikle deres egen stat, her kan de pleje deres traditioner og den kultur, som de ønsker at rendyrke.

Det måtte ret naturligt blive et af de koloniområder, som ellers skulle gå tilbage til Tyskland; det ville være et offer for Tyskland at give afkald på det, men man kan vel heller ikke fra tysk side forlange, at andre skal påtage sig byrden ved at "udskille jøderne af det tyske folkelegeme". På lignende vis kunne Tyskland deltage i de direkte

etablerings- og driftskostninger, f.eks. ved at forpligte sig til at tilskyde et ligeså stort beløb, som ved indsamling udenfor Tyskland - måske navnlig blandt velhavende jøder i andre lande – blev tilvejebragt til konsolidering af det nye "jødeland".

Dette er naturligvis kun et tankeeksperiment, men vi nærer ikke tvivl om, at en løsning af denne art ville være nær det ideelle.

I alle tilfælde er det ikke nok, at Tyskland skiller sig af med jøderne. Det må gøres på en sådan måde, at menneskehedens samvittighed ikke belastes for hårdt, og således, at Tyskland ikke taber noget af den respekt, som det havde vundet i alle lande og alle kredse.

Som forholdene er nu, kan Tyskland løse sit jødespørgsmål og endda beholde sin stormagtsstilling på basis af frygt. Men verden ønsker ikke at frygte Tyskland, den ser langt hellere et Tyskland, som den i et og alt kan respektere, fordi der kun på den måde kan skabes muligheder for en fortsættelse af Munchen-afspændingen.

Skolen lærer israelerne at dehumanisere palæstinsenerne

Vildskaben i Israels igangværende kollektive afstraffelse af Gazas civilbefolkning er ikke bare et svar på den 7. oktober – kimen til den findes i undervisningssystemets opbygning af et fjendebillede

KRONIK
Af Ali Youssef og Khadija Nasser
Henholdsvis chefkonsulent og
specialkonsulent

Den 20. november viste den israelske statskanal en video af israelske børn, der sang om Gaza, og i sangteksten indgik sentensen »Inden for et år vil vi eliminere dem alle«. Videoen affødte dog så vrede reaktioner på de sociale medier, at den endte med at blive slettet fra den israelske statskanals website.

Videoen med det drabelige budskab er på ingen måde et enkeltstående tilfælde. Snarere er den symptomatisk for, hvordan Israel systematisk har formet og

påvirket opvoksede generationer og indgivet dem en bestemt opfattelse af konflikten mellem Israel og Palæstina – en proces, som blev indledt længe inden Hamas-angrebene den 7. oktober 2023.

Således giver analyser af israelsk børnelitteratur og lærebøger over flere årtier stærke vidnesbyrd om, hvordan Israel bevidst indoktrinerer de israelske børn, skaber forudindtagne holdninger, der går ud på at demonisere og dehumanisere palæstinsenerne. I denne prægnation fra opvæksten finder vi utvivlsomt en væsentlig del af forklaringen på vildskaben og grusomheden i den kollektive afstraffelsesaktion, som Israel gennemfører i disse uger.

Allerede i 1985 udgav den israelske forsker Adir Cohen en bog med titlen *An Ugly Face in the Mirror – National Stereotypes in Hebrew Children's Literature*, hvori han analyserede omkring 1.700 hebraiske børnebøger udgivet i Israel mellem 1967 og 1985. Han konkluderede, at over en tredjedel af dem indeholdt ydmygende og negative beskrivelser af palæstinsenerne som voldelige, onde og løgnagtige.

Voldelige, onde og løgnagtige

I 1998 analyserede den israelske akademiker Daniel Bar-Tal i en forskningsartikel betitlet *The Rocky Road toward Peace – Beliefs on Conflict in Israeli Textbooks* 124 israelske lærebøger godkendt af Israels undervisningsministerium til brug i religiøse og sekulære skoler over hele landet. Bøgerne fremhæver generelt israelerne som uskyldige ofre, leverer negative og stereotype skildringer af arabere som »grusomme, umoralske, uretfærdige« og beskriver dem

som en vedvarende trussel mod Israel. De ensidige fremstillinger skaber således et narrativ, der kan tjene til at retfærdiggøre aggression mod og undertrykkelse af det palæstinsenske folk. Og som utvivlsomt bidrager til at dehumanisere og fremmedgøre palæstinsener i israelske børns bevidsthed.

Den israelske filologiske forsker Nurit Peled-Elhanan analyserede i en bog fra 2013 *Palestine in Israeli School Books – Ideology and Propaganda in Education* israelske historie-, geografi- og samfundsstudiebøger for 8.-12. klassetrin. Også hun konkluderer, i lighed med Cohen og Bar-Tal, at palæstinsenerne konsekvent fremstilles som nederdrægtige og upålidelige, mens israelerne opfattes som uskyldige.

Historikeren Andrew Hurrely og socialpsykologen Meytal Nasie dokumenterer på deres side, hvordan holocaustundervisning anvendes som redskab til at retfærdiggøre voldelige handlinger

mod palæstinsenerne. Israel har udnyttet den smertefulde erindring om folkedrabene til at gøre israelske børn mindre følsomme over for palæstinsernes lidelser. Nasies undersøgelse fra 2016 *Young Children's Experiences and Learning in Intractable Conflicts* viser, at 68 procent af israelske børn foreslår voldelige løsninger som »slå«, »kæmpe« mod eller »dræbe« arabere.

Den tidlige indoktrinering skaber et grundlag for senere

Den tidlige indoktrinering skaber et grundlag for senere accept af undertrykkelse

Vildskaben og grusomheden i den kollektive afstraffelsesaktion, som Israel gennemfører i disse uger, henter næring i en systematisk dehumanisering af palæstinenserne.

Foto: Fadel Senna/Ritzau Scanpix

accept af undertrykkelse. Tidligere israelske premierministre som Menachem Begin, Yitzhak Shamir og Ariel Sharon har i udtalelser sidestillet palæstinenserne med nazister og dermed udpeget dem som passende mål for gengældelse.

Accept af undertrykkelse
Israels nuværende premierminister, Benjamin Netanyahu, synes ivrig efter at promovere akkurat samme fortælling og har endda hævdet, at det var en palæstinenser, der gav Adolf Hitler ideen til Holocaust.

Ud over den indoktrinering, israelske børn udsættes for, bør vi også rette et kritisk blik mod udtalelser fra voksne israelske højststående politikere og ekstremister, der bidrager til og forstærker den demonisering og dehumanisering af palæstinenserne, de i sin tid selv blev skolet i.

Eksemplerne er talrige, men det er værd at fremdrage et udvalg. Under en mindehøjtidelighed 19. marts 2023 i Frankrig for en højreorienteret fransk-israelsk aktivist udtalte den israelske finansminister Bezalel Smotrich: »Der findes ingen palæstinensisk historie. Der er ikke noget palæstinensisk sprog.«

Og 23. august sagde den israelske nationalsikkerhedsminister, Itamar Ben-Gvir, at hans ret, hans hustrus ret og hans børns ret til at gå gennem gaderne på Vestbredden var »meget vigtige« end »araberne ret til at bevæge sig og rejse – undskyld mig, Mohammed, men dette er virkeligheden. Det her er sandheden. Min ret til liv opvejer din ret til at bevæge sig på gaden«.

En udtalelse, der afspejler en internaliseret og normaliseret foragt for palæstinenserens frihedsrettigheder.

Efter angrebet fra Hamas den 7. oktober talte et Knesset-medlem, den tidligere minister Galit Distal Atbaryan for »at slette hele Gaza fra jordens overflade ... et nyt Nakba ... eller lad dem dø ... Gaza skal udslettes«. 'Nakba' (katastrofe) er den palæstinensiske betegnelse for fordrivelsen af over 750.000 palæstinenser i 1948.

Den 9. oktober omtaler den israelske forsvarsminister, Yoav Gallant, ifølge Reuters palæstinenserne som »menneskelige dyr«. Denne fornærmende og nedværdigende udtalelse understiller den israelske højrefløjss mainstreamsynspunkt over for palæstinenserne og kan ifølge FN-rapportører om *hatespeech*

citeret af Reuters »tilskynde til folkemorderiske handlinger«.

Den 16. oktober benægtede Israels præsident, Isaac Herzog, eksistensen af uskyldige civile i Gazastriben – »hele den palæstinensiske nation« var ansvarlig for den 7. oktober, antydede han. En forfærdelig påstand, der ignorerer de tragiske konsekvenser for civilbefolkningen i Gaza i den nådesløse krig.

Folkedrabsreferencer

Og den 27. oktober trak den israelske premierminister, Benjamin Netanyahu, i en tale folkemorderiske paralleller til en bibelsk reference omkring folkeslaget amalekitterne.

I Første Samuels bog (15:3) i Det Gamle Testamente befaler Gud kong Saul at dræbe enhver Amalek: »Ryk nu ud og slå amalekitterne, og læg band på alt, hvad der tilhører dem. Skån ikke nogen, men dræb både mænd og kvinder, børn og spæde, okser og får, kameler og æsler.«

Den 2. november udtalte Amihai Eliyahu, minister for israelsk kulturarv, at man skulle »sprænge alt i luften« og overlade Gaza til krigsførende soldater og bosættere. Kort efter luftede han ideen om at kaste en atom-bombe over Gaza som en mulig løsning, men blev dog suspenderet for den udtalelse.

Den 14. november støttede Israels finansminister Bezalel Smotrich åbent ideen om »frivillig migration« af palæstinenserne som den »rigtige humanitære løsning«. Dette kan vanskeligt tolkes anderledes end som en støtte til renliv etnisk udrensning af palæstinenserne.

Det er afgørende at fastholde kritisk offentligt fokus på disse udtalelser og kræve, at det internationale samfund reagerer kraftigt imod dem.

Samtidig må vi erkende den tragiske virkelighed, som det palæstinensiske folk står over for, hvor Israel fører flere former for krig mod det palæstinensiske samfund. Ud over krigen, der udspringer sig i Gaza, hvor over 20.000 palæstinenser er blevet dræbt, heraf over 8.000 børn, og over 51.000 såret siden den 7. oktober, ser vi også daglige angreb, vilkårlige arrestationer, drab samt udvidelse af ulovlige bosættelser på Vestbredden.

Disse overgreb har stået på længe før den 7. oktober. Men kimen til dem er også sæt i den holdningsprægning, der foregår i Israels skoler.

Udlændinge stavnsbindes til lavtlønsjob

Utilstrækkelig og ufleksibel sprogundervisning på sprogskolerne lukker vejen til videreuddannelse og velbetalt arbejde for mange udlændinge

KOMMENTAR
Af Elena Malkovich
Studerende

Det seneste årti har antallet af indvandrere til Danmark været støt stigende. Blandt andet med det resultat, at tusindvis af nye borgere fra såkaldte ikke-EU-’tredjeverdenslande’ står over for et stort integrationsproblem i deres daglige virkelighed.

Vi, som bevidst har tilvalgt Danmark som vores nye hjem, og som lægger planer for en fremtid her i landet, oplever ofte at blive præsenteret for uoverstigelige krav om at lære tilstrækkeligt godt dansk til at begå os på det danske arbejdsmarked.

Nyttikomne, som jeg selv, står over for en række bureaukratiske hindringer, der begrænser vores muligheder for selvrealisering. Det gælder især i det danske uddannelsessystem, hvor Udlændinge- og Integrationsministeriet har udarbejdet en obligatorisk studieplan for, hvordan alle indvandrere skal opnå et sprogligt minimum for at bo i Danmark.

Men det ser kun godt ud på papiret. I praksis er de sprogkundskaber, det er muligt at opnå i tilbuddene i sprogskoler (især i provinsen), utilstrækkelige. Kundsabsniveauerne rækker kun til en simpel indkøbstur. Eller til et job som rengøringsassistent eller lagermedarbejder.

Ingen individuelle hensyn

Uddannelsessystemet opererer med en klar skabelon, der ikke umiddelbart tillader personer med gode, faglige kvalifikationer at skifte spor. Og ikke tillader dem at fuldføre studier på kortere tid, for eksempel ved at give muligheder for at kunne gå til fremskyndet eksamen. Kommunernes uddannelsesprogrammer tager ikke individuelle hensyn til personer, der allerede har videregående uddannelser og erhvervsfer-

ringer fra deres hjemland. Eller til dem, der er sprogligt stærke og hurtigere til at lære et nyt sprog.

Denne mangel på fleksibilitet tvinger derfor udlændinge til i værste fald at degenerere intellektuelt ved at påtage sig lavstatusjob og derved tage til takke med en timeløn på lave-
ste sats i årevis.

Resultatet bliver, at mange opgiver at fortsætte studierne. Det bliver for svært at komme ud af den onde spiral med lave lønninger og manglende tid til at uddanne sig, og derfor bliver de i simple job, hvor kravene ikke er høje, og afslutter studierne på folkeskoleniveau.

Ud over at uddannelsescentrene for voksne udlændinge bremser hurtige fremskridt i studieprocessen, foruddestimeres de studerende gennem uddannelsens tekster og øvelser til job som ufaglærte hjælpere på plejehjem, rengøringsassistenter og tjenere – som om vi indvandrere ikke var gode til andet.

Nyttikomne bliver på den måde stavnsbundet. Deres høje uddannelsesniveau og flerårige job erfaring fra hjemlandet er ikke i høj kurs i Danmark. De tvinges derfor til at starte uddannelsen og karrieren forfra, så de bliver nødt til at spille deres tid og gennemgå alle undervisningsstadier, ét efter ét, for at komme op på højeste sprogniveau.

Tvivlsom meritoverførsel

Der spildes således mange af statens penge på hvert uddannelsesstrin i stedet for at give udlandske studerende mulighed for at komme hurtigere på arbejdsmarkedet og derved spare udgifter til SU.

Der findes ganske vist muligheder for at få merit for sin uddannelse, men for en række humanistiske fag (og jura) er det ikke til megen nytte. Og selv om studieniveauet er højt nok (på papiret), vil danske arbejdsgivere typisk vælge ikke at ansætte en udlænding i et professionelt seriøst job, hvis de ikke har en EU-uddannelse – det viser i al fald mine personlige erfaringer. Og de, som har en kandidatgrad, kan kun blive optaget, hvis der er ledige pladser på den ønskede uddannelse.

Adgangskravene skal man selvfølgelig opfylde, men hvis der mangler et fag, skal man lære det på et voksenuddannelsescenter ved selv at betale flere tusinde kroner. Og det kan være meget svært eller endda umuligt at finde plads i budgettet til det med den slags job, udlændinge kan få, hvor man kun tjener en minimumsløn.

Bureaukratiet fratager os derfor muligheden for at få en ordentlig uddannelse og dermed et godt job. Man kan sige, at samfundet på forhånd forudsætter at arbejde for udlændinge a priori skal have lavere status end for danskere.

Men ønsker danskere selv at blive betjent af et uddannet personale, som ikke kan forstå dem, når de eller deres ældre familiemedlemmer skal på plejehjem? Jeg har stillet mange danskere det spørgsmål og har altid fået et negativt svar.

Hvorfor bliver indvandrere behandlet uværdigt? Her peger jeg på et stort problem i vores samfund, som mange indvandrere tier om, men som har brug for at blive løst. For bureaukratiet og misforståelser af, hvordan tingene fungerer i praksis, fører mennesker ind i en blindgyde og fratager dem chancerne for fuld udfoldelse af deres evner.

Indvandrere er ikke viljesvage får, der kun kan bruges til at udfylde huller på arbejdsmarkedet, hvor ingen danskere har lyst til at arbejde. Vi er ikke reservedele!

I stedet for den eksisterende rigide lovgivning, der skaber fastlåste situationer, bør man åbne muligheden for individuel og fleksibel sagsbehandling, der kan imødekomme vores ønsker om at blive betragtet som individer med vidt forskellige baggrunde og kompetencer.

Bureaukratiet fratager os derfor muligheden for at få en ordentlig uddannelse og dermed et godt job

Socialdemokraterne har skabt en succes, de ikke bryder sig om

Jeg orker ikke høre mere om uddannelsessnobberi og et Danmark, der er splittet i et produktionsland og et videnssamfund. Kom nu, socialdemokrater, vi skal videre.

UDDANNELSE

KIM BRINCKMANN, VICEDEKRETOR, KU

Jeg er et storbymenneske med en lang djøfuddannelse og job på et universitet. Altså en fra det dårlige selskab som statsministeren, Kaare Dybvad Bek og Mattias Tesfaye ikke vil lege med.

Alligevel har jeg socialdemokratiske tilbøjeligheder med varme følelser og en kæmperespekt for det tankegods, der har været med til at skabe det danske velfærdssamfund.

To socialdemokratiske grundteser holder jeg særlig meget af. Den ene handler om, at forskellige interesser skal forenes: revisioner og reformer via ansvarlige aftaler og kompromiser mellem parter, der ellers har til hensigt at slå hinanden til plukfisk.

Den anden grundteser kan socialdemokraterne ikke tage patent på alene, men de indstiller sig på, at uddannelse er et tryllekunstneri, der frigøre det enkelte menneske og samtidig gavne samfundet.

Det har virket. Danmark er en moderne og højteknologisk samfunds-succes med en blomstrende økonomi. Det er gået af helvede til godt.

Men tidens toneangivende socialdemokrater ser det anderledes. I deres optik visner Produktionsdanmark i skyggen af videnssamfundet, og befolkningen er blevet så klog, at det halve kunne være nok.

Derfor er der dømt socialdemokratiske akademikerbashing og voksen-skældud: Alt for mange uddannelsessnobber tænder alt for meget på den almene studentereksamen og en lang videregående uddannelse.

Det må være mig, de har i tankerne. Jeg har insisteret på, at mine tre børn tjekkede ind på en videregående uddannelse, og jeg har ingen måde stillet mig i vejen, hvis de havde mod på en lang en afslags.

Snob eller ej - forskningen er på det fælt klar i spytet: Uddannelse er på alle områder vejen til et godt liv og en virkelig god samfundsinvestering, og intet tyder på, at det ikke er til mine børns og alles bedste, når de klæder op ad uddannelsesstigen.

I den sammenhæng er det blevet kritiseret, at antallet af danskere med en videregående uddannelse er vokset markant siden 1990. Jeg tænker, at den udvikling passer fint, vi lever i dag i et videregående samfund.

Jeg tænker i øvrigt også på min far og mor, klejnsmeden og den hjemmegående husmor. Var de så også uddannelsessnobber, da de sendte mig af sted til gymnasiet og senere universitetet som den første i familieflokken? Jeg ser mere tilbage på to socialdemokratiske idealtyper.

ET ANDET socialdemokratiske opgang handler om, at vi teoretiserer og abstraherer for meget i vores uddannelsessystem. Derfor mener undervisningsminister Tesfaye, at det er et problem, at tekstanalyse og problemformulering har været over vedligeholdelsen af sløjflokalerne i folkeskolen.

Derfor skal fremtidens overlæger også spejle sig og slå søm i et bræt som del af et fælles dannelsesideal. Derfor skal et svendebrev fra erhvervs-

I den nye socialdemokratiske fortælling har uddannelsen mistet sin magt og er i stedet blevet til en endimensionel praksisnær foranstaltning med sigte på en større arbejdsindsats

uddannelsen give adgang til en ny motorvej, der fører direkte ind på universiteterne.

Sådan fortsætter slagnummeret: Verdensfjerne filosoffer og teoretikere ødelægger virkeligheden, og frejdigt kritiserer statsministeren Folketinget, fordi det har proppet teori og abstrakte begreber ind i idrætstimerne, når det nogle gange bare handler om at spille et slag høvdingebold.

Med al respekt, jeg er lodret uenig. Vi bruger teorier til at forstå og forklare alt mellem himmel og jord, meget ofte hverdagshandlinger, og når vi abstraherer, leder vi efter essens og fællestræk i en verden præget af indtryk, informationer og virvar.

Nogle teorier er mere håndfaste og bevislige som Niels Bohrs atommodel og Newtons tyngdelov. Andre er til evig videreudvikling og bygger på forestillinger og antagelser om det enkelte menneske, relationer og de samfund, vi lever i.

Teoretiske begreber og metoder er ikke unyttigt vrøvl i elfenbenstårnet. Og teoretisk viden og praktiske færdigheder er heller ikke to adskilte fænomener. De er tæt forbundne, og uden en god teoretisk forståelse bliver du ikke god til dit arbejde, hvad enten du er blikkenslager, pædagog, djøffer eller astronaut.

Så er den slags evner blevet mindre vigtige i en konspirationsteoretisk samfundsudvikling tilsat kunstig intelligens? På ingen måde, og det må være uddannelsessystemets fornemste opgave at følge med, kvalificere tankesættet og spille høvdingebold i frikvarteret.

Tilmed er den teoretiske forståelse en schweizerkniv, der gør sig nyttig i mange andre sammenhænge.

Blot et socialdemokratiske mønster: eksempel: Tidligere statsminister Poul Nyrup Rasmussen er cand.polit. (økonomi) og nørde i studietiden med matematiske optimeringsteori-er. Den læring og indsigt brugte han senere i jobbet som statsminister, fordi det også handlede om bedst muligt at gøre mange sammenhængende ting på én gang.

I den nye socialdemokratiske fortælling har uddannelse mistet sin ma-

Tegning: Mette Dreyer

gi og er i stedet blevet til en endimensionel praksisnær foranstaltning med et snævert sigte på at skabe et større arbejdsudbud.

MEN DET ER IKKE gjort med det. Troen på, at eksempelvis arbejdere og akademikere kan forenes respektfuldt i en fælles samfundsudvikling, er også gået tabt. Socialdemokratiet er blevet til et parti, der dygtigt og i sure opstød spreder mere, end det samler.

Ud med teoretikere, uddannelsessnobberne, akademikerne og de lærdes tyranni. Ind med håndværkerne, praktikerne og snusfornuften. Lad os slås, det er Produktionsdanmark mod videnssamfundet.

Vel er det ej. Danmark er både et produktionsland og et videnssamfund, og en stor del af den produktion, som i disse år giver nationaløkonomisk overskud og råderum, skyldes den vidensbaserede produktion i danske virksomheder. Tænk blot på vores farmaceutiske, bioteknologiske og medicinale virksomheder - og zoom gerne ind på uddannelsessammenhængen i Novo Nordisk.

Derfor er det vigtigt, at vi har tilstrækkeligt med tæmmere, maskinmestre og frontpersonale i den offentlige sektor, men det er lige så vigtigt, at vores uddannelsessystem samtidig kan levere nok kvalificeret arbejdskraft til

de vidensstunge erhverv. Derfor er det vigtigt, at skolesystemet indrettes med mesterlære og et hensyn til de skoletrætte, men det skal også indrettes, så Danmark kan konkurrere i det globale videnskapsløb, hvor Kina i disse år stikker helt af fra hovedfeltet.

Det bliver fremhævet, at vi ikke kan

få tilstrækkeligt gang i vindmøllerne, hvis vi mangler elektrikerne. Rigtigt, men elektrikerne fisker ikke alene den grønne omstilling - der skal samarbejde og rigtig mange andre kompetencer til, og nogle af dem er selvsagt vidensstunge.

Det samme gør sig gældende, når vi fremover skal levere klimavenlige fødevarer, digitale produktionssystemer, nye sikkerhedsteknologier, bedre behandlingsmetoder og innovative velfærdsteknologier.

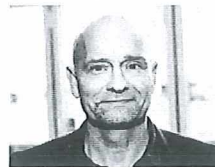
MAN SAGDE engang om en tidligere amerikansk præsident, at han ikke evnede at gå og tygge tyggegummi samtidig.

Sådan har jeg det for tiden med det kære Socialdemokrati: Fuld kraft frem på en ting ad gangen, og resten bliver så negligeret og i nogle tilfælde udsøkket.

I de socialdemokratiske rækker er der sikkert tænkt længe over en ny af-fortryllet uddannelsespolitik, og selv om det ikke ser sådan ud, så kan det ikke udelukkes, at der er flere stemmer i en politik, der konfliktter mere, end den forener.

Men det hele passer desværre skidt til mine tilbøjeligheder, så hvis det er et standpunkt, så drømmer jeg om, at socialdemokraterne er i stand til at tage et nyt.

BLÅ BOG

Kim Brinckmann

Født 1964. Uddannet cand.scient.pol. Vicedekan ved Københavns Universitet. Indlægget er udtryk for hans egne holdninger.

KRONIKEN

25. december 2023

Gaza-krigen må gerne sammenlignes med holocaust

MASHA GESSEN

Stjernejournalisten Masha Gessen kom ud i en shitstorm i Tyskland for at have sammenlignet Gaza med ghettoen i Warszawa. Men vi lærer kun affortiden, hvis vi tør lave sammenligninger, skriver Gessen her.

Masha Gessen er journalist og forfatter. Født i Moskva og i dag bosat i New York. Gessens 'The Future Is History: How Totalitarianism Rises (and Falls)' vandt The National Book Award i USA i 2017. Kronikken er den tale, Gessen holdt, da de modtog Hannah Arendt-prisen i Bremen.

JEG VIL HER tale om sammenligninger.

Hvorfor sammenligner vi i det hele taget? Det gør vi for at lære nyt. Vi sammenligner, fordi det er sådan, vi lærer verden at kende. En farve er kun en farve i forhold til andre farver. En form er kun en form, for så vidt den adskiller sig fra andre former. En følelse skiller sig først ud som en følelse, når man har oplevet andre følelser.

Vi kender verden gennem sammenligninger. På trods af det laver vi regler om ting, som man ikke må sammenligne. Det kan være æbler og appelsiner. Hvorfor skulle de være usammenlignelige? De er begge frugter, har begge en vis sødme, om end den ene normalt er surere end den anden; den ene har en uspiselig skal yderst, den anden en uspiselig kerne i midten; begge indeholder kalorier, næringsstoffer og vitaminer, om end af forskellig art, og man kan også lave juice af dem, selvom det kræver forskellige køkkenmaskiner. For mig at se er en sammenligning en nyttig måde at lære æbler og appelsiner at kende på.

Ikke alle sammenligninger er dog lige nyttige. Jeg har ofte mødt studerende - unge skribenter - der gør brug af metaforer, billeder, ligheder og analogier, som i stedet for at tydeliggøre gør tingene mere uklare. Det sker of-

te, når de vil sammenligne noget ordentligt og hverdagsagtigt - noget velkendt - med en størrelse, der er sværere at begribe og se for sig. Faktisk sker det tit, at jeg i mine kommentarer til studenterne skriver, at de egentlig kun bør sammenligne ting, som de umiddelbart kan forestille sig.

I VESTEN OG især i Tyskland har man brugt meget tid, mange penge og en masse kreativ og politisk energi og kræfter på at forestille sig og give et billede af holocaust. Vi har et sprog, vi har billeder og statistiske oplysninger ved hånden, når vi forestiller os holocaust. Vi har gjort det let for hinanden at fremmane ens billeder og endda også fælles erindringer om holocaust.

Alligevel findes der en regel - en regel, der helt sikkert ikke er enestående for Tyskland - om, at vi ikke må sammenligne noget med holocaust. Der er tale om et paradoks: Vi gør det detaljerede forestillinger om holocaust, men opfatter det i bund og grund som noget, der bør unddrage sig vores forestillinger.

En form for ondskab, vi ikke er i stand til at begribe. Al, hvad der sker i vores samtid, er vi dog pr. definition i stand til at forestille os. Vi kan se det ske. Selv små børn, der bliver adskilt

Masha Gessen, journalist og forfatter, vandt i den forgangne uge Hannah Arendt-prisen efter heftig debat. Arkivfoto: Thomas Borberg

fra deres forældre og tilbageholdt langs grænsen til USA, kan vi fremmane billeder af, når først vi har set billeder af dem på vores skærme og hørt deres stemmer.

Da demokratene Alexandria Ocasio-Cortez i 2019 anvendte udtrykket 'koncentrationslejre' for at beskrive de lejre, som migranter tilbageholdes i, var det da også en brandfarlig sammenligning, blandt andet fordi hun dermed sammenlignede noget umiddelbart synligt, altså de amerikanske myndigheds praksis, med det utænelige og usammenlignelige. Det er slående, at alt, hvad vi kan forestille os, blot fordi vi kan se, høre eller bevinde det, forekommer os usammenligneligt med holocaust.

For at forhindre enhver sammenligning benyttes ord som 'relativisering' og 'nivelleret' af holocaust og paradoksalt nok også 'almindeliggjøre'. Disse ord skal bekæmpe holocausts singularitet, men er også tæt forbundet til det faste udtryk 'aldrig mere'. Det er et udtryk, jeg har tænkt meget på, også fordi det findes i den særlige vante 'aldrig mere nu', som jeg i øvrigt har fået at vide i lige så mystisk på tysk som på engelsk. Der er noget hokuspokus over det, det minder mig om en trylleformular, men 'aldrig mere' er også udtryk for et po-

Vi er hverken klogere, smartere, sødere eller mere moralske end mennesker, der levede for 80 år siden

litisk projekt. Det er et håb - og det vil det altid være. Det er ikke et udtryk for tingenes tilstand, sådan som det ser ud lige nu. Det er vist også derfor, jeg har det så stramt med det der 'nu'.

Et politisk projekt er noget, der foregår i samtiden, her i verden, blandt mennesker. Hannah Arendt brugte hele sit liv som intellektuel på at tænke over, hvad det politiske udgøres af. For hende at se var det politiske et rum, hvori vi skulle finde frem til, hvordan vi ville leve sammen her i verden, et rum til debat, tænkning og udvikling af nye muligheder. Efter holocaust er det også blevet rum, hvor vi skal finde frem til, hvordan vi kan leve sammen i verden uden at gentage holocaust.

EN AF DE strukturer, vi gennem politisk handling har fundet på for at forhindre en gentagelse af holocaust, er

bladet ligesom før overalt i udhængsskabene og bliver navnlig slugt af børn og helt unge mennesker. Disse drenge og piger tror på det, de læser og ser der, og forældrene er rædselsslagne. Læreren har hørt, at en lokal nazileder for nylig har skrevet til forlaget, der udgiver »Der Stürmer«, at de er gået for vidt, og at man ikke kan lade børn se den slags. Han har dog ikke fået noget svar.

Hetzen mod bolsjevikkerne virker overalt. Læreren afviste at dette postyr skulle have den stik modsatte effekt, men han bor også ude på landet i et meget småborgerligt område. Der findes imidlertid, sagde han, folk, der som følge af deres had og forbitrelse slutter sig til kommunisterne. Man må dog se i øjnene, at langt den overvejende del af befolkningen stillet over for bolsjevikkerne vil sige: »Nå ja, så hellere Hitler!«.

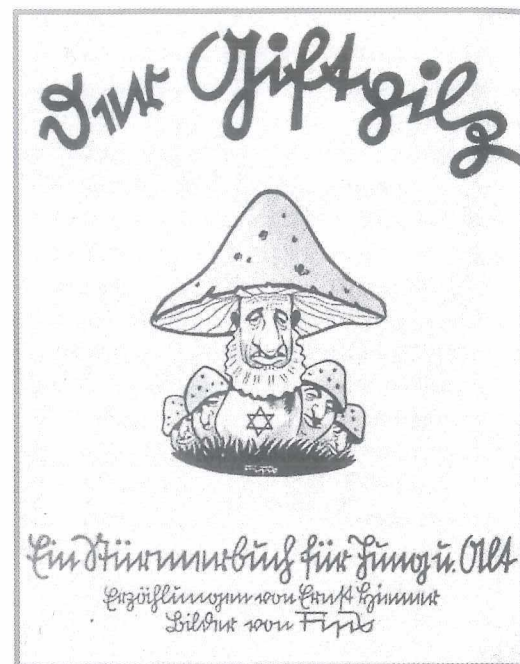
Tekst 6. Streichers rabiate antisemitisme, Der Stürmer 1935

Julius Streicher (1885-1946) var gauleder i Nürnberg og en af de mest berygtede antisemitiske propagandister og aktivister. Han udgav det smudsige hetzblad »Der Stürmer«, der i ord og karikaturer førte an i kampagnen mod jøderne. Selv om Streicher ikke var særligt indflydelsesrig politisk, blev han i Nürnberg i 1946 dømt til døden og henrettet for sin medvirken i forbrydelserne mod jøderne.

1935: Kampen går videre
af Julius Streicher

Adolf Hitler har gjort racespørgsmålet, spørgsmålet om blodets renhed, til det afgørende for nationalsocialismen og dermed også for Det tredje Rige. Denne gerning vil fremkalde en revolution, der er større end da den store tysker Nikolaus Kopernikus¹ (1473-1543) for fire hundrede år siden opdagede, at jorden og planeterne bevæger sig rundt om solen. Vi tyske, og i første række vi nationalsocialister, er kaldet til at omsætte denne alle tiders store tanke til handling. Vi skal skabe grundlaget for en ny tidsalder. Fuldbgyrdelsen af denne gerning kræver mænd som kan kæmpe og vil ofre sig, og som er

¹ Kopernikus, astronom og gejstlig, var faktisk polak.

Ondskabsfuld karikatur fra det nazistiske hetzorgan "Der Stürmer", der havde en af de mest rabiate antisemitter Julius Streicher som redaktør.

af »rent hjerte«, dvs. har rent blod. Viceminister Hans Schemm har med sætningen »Fremmed protein er gift« i klare vendinger formuleret, hvad der er kernen i racespørgsmålet. Han har dermed givet »Den tyske folkesundhed« mottoet, som de går til kamp under i 1935. Det er betegnende, at denne sætning stammer fra en folkets mand, en politiker, og ikke fra en videnskabsmand...

For den, der har indsigt i disse ting, står det uomtvisteligt fast, at:

1. »Fremmed protein« er sæden fra en mand af anden race. Den mandlige sæd bliver ved befrugtningen helt eller delvist optaget i moderen og går således i blodet. Har en arisk kvinde bare ét samleje med en jødisk mand, er det nok til at forgifte hendes blod for altid. Med det »fremmede protein« har hun også optaget den fremmede sjæl. Hun kan aldrig nogensinde, også selvom hun gifter sig med en arisk mand, få rene ariske børn. Hun kan kun få bastarder, i hvis bryst der bor to sjæle, og som af udseende umiskendeligt vil væ-

re af blandingsrace. Også disse børns børn vil være af blandingsrace, dvs. hæslige mennesker med en labil² karakter og tendens til fysisk svaghed. Man kalder denne proces »Imprægnation«.

Vi ved nu, hvorfor jøden med alle midler forsøger at forgribe sig på tyske piger i så ung en alder som muligt, hvorfor jødiske læger voldtager deres bedøvede patienter, hvorfor jødiske kvinder tillader deres mænd at gå i seng med ikke-jøder: Tyske piger, tyske kvinder skal optage den jødiske sæd i sig, de skal aldrig mere føde tyske børn!

2. »Fremmed protein«, det vil også sige blodprodukter fra alle mulige dyr helt ned til bakterierne, altså: serum, lymfe, organekstrakter osv. . Det er giftigt, hvis det kommer i blodet, dvs. bliver givet som vaccine eller sprøjtet ind i blodet. Lægevidenskaben betegner denne »fremmede proteingift« som sit fornemste lægemiddel. Hele pressen udnyttes netop i disse dage til at bringe propaganda for denne gift i form af artikler skrevet af videnskabelige »autoriteter«. Politikerne, det tillader dette, redaktørerne, der offentliggør artiklerne, ja sågar mange læger, der anvender disse gifte, ved ikke, hvad de gør!

De, der har advaret imod det, er blevet bragt til tavshed. Så meget desto mere må vi, der bærer et ansvar og har tabt tilliden til videnskaben, råbe vagt i gevær: serum og lymfe er »fremmed protein«. Det er gift for krop og race! Den medicinske faglitteratur er fyldt med eksempler på dødsfald og sygdomme forårsaget af dette »lægemiddel«. Men det drejer sig også om noget meget værre: Blodet bliver fordærvet med disse produkter fra syge dyr. Arieren bliver blandet med fremmede arter!

Den, der planter sygdom, kan ikke høste sundhed!

Folkgefæller! Den største økonomiske nød har vi lagt bag os. Udenrigspolitisk er vort fædrelands situation forbedret. Nu er timen kommet, da vi tage kampen for blodets renhed op. Denne kamp

er ensbetydende med kampen for sundhed og race. I denne kamp vil vi skille fårene fra bukke. Vi vil føre kampen således, at kun et »Ja« eller et »Nej« er muligt. De vankelmødige vil for altid blive udstødt. Den, der tøver i denne afgørende kamp, vil til sin tid bøde for det.

Vi har sandheden på vor side og vil sejre!
Streicher

Tekst 7. Den voksende antisemitisme 1936

Martin Broszat: Bayern in der NS-Zeit, Oldenbourg Verlag, München 1972.

Beretning om hvorledes jøderne følte sig presset af den stigende antisemitisme til at udvandre. De blev stærkt opfordret til det af de tyske zionister, der arbejdede for oprettelsen af en særlig jødisk (zionistisk) stat i Palæstina.

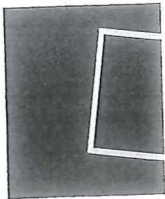
Uddrag af det bayerske politiske politis månedsrapport, 1.5.1936

Mange jøder synes efter hånden at være kommet til den erkendelse, at det er hensigtsmæssigt at leve ganske tilbageholdende. Skønt udvandringen ikke er tiltaget, må det dog konstateres, at flere og flere jøder er parat til at drage den yderste konsekvens af denne situation, nemlig at flytte fra den nationalsocialistiske racepolitik, at udvandre. Ud over den nationalsocialistiske politik spiller også opfordringerne til udvandring blandt jøderne selv en ikke ringe rolle. Dette er ikke mindst zionisternes¹ fortjeneste. Formanden for zionisterne i Bayern, Dr. Capell i Nürnberg holdt for nylig et foredrag i Bayreuth med titlen »Opbygningen af Palæstina«. I foredraget roste han zionisterne, der arbejder for jødernes tilbagevenden til Palæstina, og fortalte, at der er en ny ånd blandt de udvandrede jøder, der kan spores allerede på skibene til Palæstina.

På den anden side fandt i april fjendske overgreb sted på jødiske kirkegårde i fire frankiske byer, Ermreuth, Forchheim, Gerolzhofen og

1 »Zionist« af »zionisme«, som igen er afledt af stednavnet Zion, der er et hebraisk navn på en af Jerusalems høje. Begrebet »zionisme« dækker over den nationale jødiske bevægelse for at gøre Palæstina til en jødisk stat. Denne bevægelse voksede frem i slutningen af 1800-tallet.

2 uligevægtig, svingende

Adolf Hitler. Min Kamp (1925). Kapitel 11: Folk og race. S. 192-193

”Der findes sandheder, som ligger så snublende nær, at de just af den grund ikke ses eller i det mindste ikke erkendes af verden i al almindelighed. [...] Således vandrer menneskene rundt i naturens have, bilder sig ind at kende og vide næsten alt og går dog, på enkelte undtagelser nær, som blinde forbi en af de mest iøjnefaldende grundsætninger for dens virke: at samtlige levende væsener på jorden slutter sig hver til sin art. Selv den mest overfladiske betragtning viser som et næsten jernhårdt princip for alle de forskellige udtryksformer for naturens livsvilje dens artsbe- grænsede forplantningsform. Ethvert dyr parrer sig kun med et af samme slags. Mejse går til mejse, finke til finke, markmus til markmus, ulv til ulvinde osv. [...]

Det er kun alt for naturligt: Enhver krydsning mellem to ikke lige højtstående væsner resulterer i en mellemting mellem de to forældre. Det vil altså sige: afkommet kommer til at stå på et højere niveau end den racemæssigt laverestående halvdel af forældreparret, men ikke så højt som den højeststående. Følgelig vil dette afkom senere hen bukke under i kampen mod de højeststående. En sådan parring strider mod naturens vilje til avlens forbedring. Forudsætningen derfor ligger ikke i at forblinde det højeste og laveste, men i at det første ubetinget sejrer. Den stærkeste skal herske og ikke smelte sammen med den svage, så at den derved ofrer sin egen storhed. Kun den fødte svækling opfatter dette som grusomhed, thi han er jo også kun et svagt og indskrænket menneske; men hvis denne lov ikke herskede, ville enhver forbedring af alle organiske levende væsner være utænkelig.

Følgen af denne i naturen almengyldige trang til racerenhed er ikke blot den skarpe afgrænsning af de enkelte racer udadtil, men også deres ensartede væsen indadtil. Ræven er altid en ræv, gåsen en gås, tigreren er en tiger osv., og forskellen kan højst ligge i et forskelligt mål af kraft, klogskab, behændighed, udholdenhed osv. hos de enkelte eksempler. Man vil derimod aldrig finde en ræv, som ifølge sit indre sindelag nærer humane følelser over for en gås, ligesom der ikke findes nogen kat med venlige tilbøjeligheder for en mus.

Derfor opstår de indbyrdes kampe også mindre på grund af indre afsky end af sult og kærlighed. I begge tilfælde er naturen en rolig og tilfreds tilskuere. Kampen for det daglige brød får alle de svage og sygelige samt de mindre beslutsomme til at bukke under, mens hannernes kamp om hunnen kun giver den sundeste forplantningsretten eller muligheden derfor. Kampen er altid et middel til at fremme artens sundhed og modstandskraft, altså en årsag til dens udvikling til det bedre.

Hvis det gik anderledes til, ville al videre og højere udvikling høre op og det modsatte indtræde. Da nemlig det underlødige altid talmæssigt overgår det bedste, ville det dårligere under samme livsvilkår og forplantningsmuligheder formere sig så meget, at det gode nødtvunget måtte træde i baggrunden. Der må altså foretages en ændring til gunst for det bedste. Men det besørger naturen, idet den udsætter den svagere del for så hårde livsbetingelser, at antallet derved indskrænkes; og resten får ikke lov til frit at formere sig, da naturen også her foretager en ny, hensynsløs udvælgelse efter styrke og sundhed. Lige så lidt som den ønsker, at svagere enkeltvæsner skal parre sig med stærkere, så lidt ønsker den, at den højere race skal smeltes sammen med en lavere, da dens øvrige, måske årtusindlange arbejde på raceforbedringen ellers med et slag ville blive ødelagt.”

(Kilder og arbejdsspørgsmål i modul 6 er hentet fra undervisningsmaterialet "Racehygiejne i Tyskland og Danmark Et undervisningsforløb til historie-faget", af Frederik Kruse. Se: <https://folkedrab.dk/node/890/inspiration-til-din-undervisning/forslag-til-forloeb-om-folkedrab-0/undervisningsforloeb-0>)

Se propagandafilmen her: https://archive.org/details/video_2019-09-07_10-06-24